

Jacqueline Blase van der Meer: 'Ik wil de wereld ruiken.' Uitgeverij Freemusketeers bv (www.freemusketeers.nl) Zoetermeer 2009. ISBN 9789048406074 (Reuk- en smaakproblemen/Anosmie/1)

Over de schrijfster: Jacqueline Blase van der Meer (1960) heeft een druk gezin en is adviseur patiëntencommunicatie. Waarom Jacqueline dit boekje schreef is te lezen in het volgende citaat uit een interview met Frank van den Elsen: "Geur heeft bovendien een enorme invloed op het gevoelsleven", weet ze nu. „Het is deprimerend om de vertrouwde geuren van je huis, je man, je kinderen en jezelf niet te ruiken." In dit verborgen 'geestelijk leed' lag voor Blase de voornaamste reden om een boek te schrijven.

http://www.cilio.nl/component/option,com_ciliocontent/task,view/id,7637/Itemid,43/

Soort boek/stijl: Ervaringsverhaal van Jacqueline Blase over haar anosmie. Daarnaast bevat het boekje goed leesbare achtergrondinformatie over onder andere de werking van het reuk- en smaakzintuig en tips hoe om te gaan met anosmie. Jacqueline wil patiënten zo hoop geven en enige adviezen, omdat soms na lange tijd nog herstel optreedt. Helder en beeldend geschreven en voorzien van hilarische tekeningen.

Korte beschrijving: Toen Jacqueline met haar familie in de zomer van 2002 op vakantie naar Portugal ging werd zij zwaar verkouden en bleven, ook daarna, haar reuk en smaak weg. Jacqueline schrijft over haar bezoeken aan huisarts en specialisten, maar vooral ook over de impact op het dagelijks leven. Hoe de confrontatie met het niet meer kunnen ruiken en proeven steeds heftiger wordt. Ze beschrijft hoe de gevolgen op steeds meer fronten te merken zijn, o.a. bij het koken, eten en drinken. Dat je jezelf niet meer kunt ruiken en de geuren van je man en kinderen of de buitenlucht. Hoe ze hoopt op vooruitgang, omdat ze de wereld weer wil kunnen ruiken en beschrijft hoe die genezing langzamer kwam dan door de artsen voorspeld was. Ze schrijft ook over lotgenotencontact, haar contacten met andere anosmiepatiënten en over ongemakken in het dagelijks leven. Daarnaast, geeft ze informatie en praktische tips, waarbij ze benadrukt dat blijven oefenen belangrijk is.

Wat viel op: Hoeveel invloed het niet hebben van een reukvermogen heeft op allerlei gebieden van het dagelijkse leven en dat je daar eigenlijk niet zo veel bij stil staat. Hoe pijnlijk het kan zijn om geen reukvermogen meer te hebben en soms ook gevaarlijk. Hoe belangrijk het oefenen van reukorganen kan zijn. Hoe het is om geuren anders waar te nemen (regen, komkommer). Hoe langzaam de vooruitgang ging: vijf jaren.

Citaten: Pag.12: "Het niet meer kunnen ruiken gaat me erg parten spelen. Ik ruik mezelf niet meer. Dat maakt me weleens onzeker. Maar ook de vertrouwde geur van mijn kinderen, mijn man, de buitenlucht, het is allemaal weg. En met het verdwijnen van mijn reuk lijkt het alsof daarmee ook een stuk gevoel of herinnering verdwijnt." Pag. 36-37: "Niet kunnen ruiken heeft ook zo zijn ludieke kant. Zoals een van mijn lotgenoten geregeld te horen kreeg "je had al geen smaak". Daar kun je dan weer smakelijk om lachen. En het heeft ook een aantal voordelen. Want het niet kunnen ruiken betekent ook dat je geen last meer hebt van ongewenste geuren. (...) Maar dat het zeker niet altijd rozengeur en maneschijn is blijkt wel uit een gevaarlijke situatie waarin ik belandde. Ik reed in mijn auto en hoorde een vreemd geluid. (...)Een

lekkende slang van de lpg-tank bleek de oorzaak. De monteur keek me verbijsterd aan en vroeg me of ik geen gas geroken had.”

Pag. 40: “De wereld ruiken, het kan echt. Zoveel plaatsen op de wereld hebben echt hun eigen geur. Zoals de Portugese kust, waaraan ik mijn laatste geurherinnering koester. Of de olijfbomen op het Griekse eiland Lesbos waar ik een paar jaar geleden was. En meer misschien nog de geur van het verse fruit dat aangeboden werd op de markt in Luxor en de kleine oase in de Egyptische woestijn waar we overnachtten. Ik vraag me af of ik ooit weer de wereld op deze manier zal kunnen ruiken. Ik was gewend om op geur en op smaak te koken. Dat dit niet meer lukte, zag ik aan de gezichten aan tafel.

Recensies: Zie ook :

http://anosmievereniging.hyves.nl/blog/22049619/Boek_Ik_wil_de_werld_ruiken/1M9O/